

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ**ՔԵԶԻ ՀԵՏ(°)**

Ի՞նչպէս եկար ,
 Ձեմ յիշեր ,
 Հոգիս սակայն այն գիշեր ,
 Անցեալին հետ , ներկային դէմ յուսահատ
 Հաշուեյարդար էր սարքեր :
 Դէմքիդ վրայ կը շողար
 Տառապանքի սուրբ ժըպիտ ,
 Նայուածքիդ մէջ , մաս մը երկինք մաս մ'արեւ :
 Օտար չէիր դուն ինծի ,
 Ինչպէս օտար չէ աւազն
 Լերան ուրկէ վըրթած է :
 Հոգիս սակայն ինչպէս ըսի այն գիշեր ,
 Ճամբուն վրայ տըրտմութեան
 Իր պաշտածները կ'այրէր :

Կ'արժէ՞ր արդեօք , կ'արժէ՞ դեռ ,
 Տարիներու ակռային նետել մարմինն թել առ թել .
 Կը խոկայի յուսահատ .
 Զոհողութեան բոցին դէմ
 Հոգին աստղի պէս կախել . . .
 Կ'արժէ՞ Լեանքի այս անթիրախ ճամբուն մէջ
 Յամառիլ ,
 Յետոյ կենալ ու նայիլ անջըրպետի մը անհուն
 Որ կը բաժնէ մեզ կեանքէն ,
 Լոկ երագի մը սիրոյն :

Կ'արժէ՞ արդեօք տակաւին ,
 Երկինքներու պատրանքով
 Աստղերու տակ արտասուել .
 Կախել հոգին գերթ քընար
 Անդունդներու վըրայ մուծ ,
 Յետոյ յոգնած ճամբաներէն ամայի ,
 Այգիէն դուրս գիշերել ,
 Ունենալով իբր ծածկոց , երկինքներու քաղցրութիւն ,
 Լոկ երագի մը սիրոյն :

Կ'արժէ՞ , կ'արժէ՞ տակաւին ,
 Անմարդկային
 Օրէնքներու շղթաներով խարըսխել ,
 Զըրկանքներու մէջ մարմինն .
 Յետոյ լըքել զայն տըրտում
 Անապատի արեւին ,
 Կամ ըստուերին վանքերու :
 Օր մըն ալ ծեր ու տկար , գըրկած տաժանքն օրերուն ,
 Անօգնական իջնել հող ,
 Լոկ երագի մը սիրոյն :

(°) Գրուած Ս. Յաբուսեան Տահարին մէջ :

Ի՞նչ է կեանքը, եթէ ոչ
 Մահուան համբուն տեսնուած
 Մութ անուրջ .
 Մահուան զետիւն վրայ նետուած
 Քոյլ կամուրջ :
 Հոգիին ջահը միայն
 Այս երկիրը կը լուսէ ,
 Երկիրներու բաղձանքով՝ յաւերժ բացուող
 Մեր թեւեր՝
 Կը զըրկեն լոկ թիզ մը հող :

Կոտրած է սիւնը յոյսիս ,
 Ու կախ թեւերն հաւատքիս .
 Ձեռք մ'այս գիշեր բըզըբտած
 Անոնց համրիչը սաթէ ,
 Աստղերէն վար կը թափէ :

Եւ դուն ինծի երեւցար .
 Աչքերուդ մէջ կար տառապանք եւ արցունք .
 Վէրքերուդ շուրջ կը ծըխային
 Իբրեւ խունկ՝
 Յաւն ու իղծերը մարդուն :
 Խօսեցա՛ր
 Քու անսահման բարութեամբ .
 Ձայնիդ մէջ կար երկիրներու
 Խորութիւն ,
 Եւ աստղերու տառապանք :
 Թէ ի՞նչ ըսիր , չեմ յիշեր ,
 Այն գիշեր՝
 Գերեզմանիդ առնթներ ,
 Դուն հոգիիս մէջ բացիր
 Նորէն , գոցուած դարպասներ :

Յետոյ լոյսին մէջ կեցած ,
 Բացիր վէրքերդ արիւնոտ
 Երկընթի մէջ չըբուժուած .
 Եւ հոսեցան արցունքներ
 Երկիրներէն ալերուդ :
 Ա՛հ, զգացի
 Թէ ուշ էր ,
 Որ այդ պատկերը բարի
 Ինծի համար կ'արտասուէր :

Ըսթափեցայ . . .
 Կը հընչէին զանգակներ ,
 Վարը ճիւղոջ գերեզման
 Վէրքի պէս ,
 Մութին վըրայ կը բացուէր :